

Z vystoupení poslanců KSČM ke státní

Sobotkově vládě za celé čtyři roky čísla rozpočtu nevyšla

JIŘÍ DOLEJŠ, ČLEN ROZPOČTOVÉHO VÝBORU

Opakovaně zaznělo z pravé i levé strany, že tento rozpočet je kompromisem. Jedni říkají, že je to spíše umělecký part s politickými kartami toto sehrát, druzí, že je to výsledek absurdní, až hrůzoplýný a měl by být zahazen a nahrazen něčím daleko hezčím a lepším. Je otázka, co se s těmito pocity dá dělat. Máme na stole návrh konkrétního zákona a nemohl být ani jinak zpracován, protože končící vláda Bohuslava Sobotky po čtyři roky předkládala rozpočty, které měly jednu výhodu - vezly se na vlně hospodářské konjunktury. Když si spočítáte ty čtyři roky, tak ekonomika vzrostla o 14 procent. To není málo a určitě se v časech, kdy logicky rostou i rozpočtové příjmy, snáz rozpočtuje a využívá zejména alokační redistribuční funkce veřejných financí. Na druhé straně je pravdou, že tato vláda byla

sestavena mnohdy ze stran s protichůdnými představami a nějakou ucelenější, konzistentnější rozpočtovou filozofií ani mít nemohla. A za těmi čtyřmi rozpočty, včetně posledního, asi těžko hledat nějakou rozpočtovou filozofii, mám-li použít poněkud vznešenější výraz.

Rozpočet na rok 2018 vychází z určité makroekonomické predikce a je otázka, jestli tato predikce je odpovídající, jestli jsou příjmy predikovány spíše konzervativně, nebo více realisticky. Pokud jste se dívali na pasáž, která hodnotí upravenou predikci za září, kdy dorazila čísla ze statistického úřadu za poslední kvartál, jsou to pochopitelně odhady HDP, ale indikovaly pětiprocentní růst, tak se tam několik miliard připsalo jak na příjmech, tak na výdajích. A hodnocení této predikce, tedy míry růstu příjmů, je hodnoceno většinou institucí, které vstupují do konsenzuální prognózy, jako spíše realistické, nikoliv konzervativní. V předchozích letech byly prognózy hodnoceny spíše konzervativně, některé instituce dokonce hovořily o optimistické prognóze. To jsem chtěl představit.

Ono totiž s predikcí a schválením základních čísel hodně souvisí, kde nám zbude, kolik nám zbude a jaký bude prostor pro případná rozpočtová opatření během roku. Připomenu opět praxi celých těch čtyř let, vlastně všech čtyř rozpočtů, 2015, 2016, 2017 a teď nás čeká 2018, že ani v jednom případě ta základní, velká čísla nevyšla. Nevyšla v pozitivním slova smyslu - bylo více příjmů a byl menší deficit, v jednom roce to už reálně skočilo do významného plusu. Mám na mysli mimořádný rok 2016, který se však v té míře určitě opakovat nebude. Ale svědčí to o něčem. Minimálně o tom, jak jsou rozpočtovány, sestavovány, jak máme brát vážně východiska makroekonomická. Když se to stane čtyřikrát, už to skoro nevypadá na náhodu, ale jako určitý způsob práce, kdy v každém takovém rozpočtu je určitá vnitřní rezerva. Ze začátku byla na dluhové službě, protože se pronikavě změnila situace na kapitálových trzích, nyní rezervy můžeme hledat i jinde, např. v roce 2016 to bylo dočerpání evropských peněz.

Chytré řezy se musí opírat o systémová opatření

Když nám přistanou v lavicích státní závěrečné účty, zjistíme dluh z minulého volebního období. Ještě není projednaný státní závěrečný účet za rok 2016, a během jara se dočkáme státního závěrečného účtu za letošní rok. Tam bude mj. i vypořádání onoho výsledku, a byt' můžeme říci, že to je do jisté míry účetně vázáno, je na rozhodování, co s tím výsledkem uděláme a jestli půjdeme spíše cestou umorování a dosažení jakési radosti z vyrovnání rozpočtů, byt' si myslím, že to nikdy není o absolutní vyrovnanosti - i vyspělé země jsou opakovaně zadlužovány, anebo zda tím pomůžeme ať již v dobách těžkých, či politicky citlivých, předvolebních, nějaký peněz rozdat navíc.

Je pravdou, že je asi ambicí dobrého správce eráru, aby fiskální úsilí působilo nikoliv procyklicky, ale směrem k vyrovnanosti. Tomu slouží strukturální deficit, deficit očištěný o cyklické vlivy. Tento strukturální deficit je normován např. v konvergenčním programu, ale i dalších dokumentech, kde se hovoří o horním stropu, který by neměl být překročen: jedno procento HDP. Opět když se podíváme na minulost, klidně i rok 2014, byt' to byl Rusnokův rozpočet, vidíme, že se přes jedno procento reálně nedostaneme. Přestože byla hospodářská konjunktura, jednou to šlo nahoru, jednou dolů. Je zajímavé si říci, proč tomu tak bylo. Například v roce 2014 byl nečekaně vyšší strukturální deficit. Můžete říci, že ho připravovala Rusnokova vláda nebo že bylo také před volbami. Stejně je to v roce 2018, protože v materiálech se hovoří o tom, že se opět přiblížíme 1 %, byt' nám je slibováno v rámci střednědobých výhledů, že v roce 2020 už zase bude lépe a půjde to dolů. Uvidíme. Kolísání v každém případě ukazuje, že střednědobé výhledy nejsou zrovna věcí, podle které se můžeme vážně řídit.

Přesto si myslím, že to není problém takové úrovně, abychom hovořili o hrůzoplýném rozpočtu, který musí být vrácen, který je provozně rozežraný do té míry, že je nezbytné risknout týden, dva, nevím, kolik týdnů rozpočtového provizoria, aby na ministerstvu financí mohli rozpočet přepracovávat. To není jen o tom, že projde usnesení o vrácení rozpočtu, o přepracování s nějakým zadáním, které je paušální, jde o to, kde ty peníze - bylo zmíněno 22 miliard - seškrátáte, protože ony chytré škrty se hledají komplikovaně a většinou se šetří tam, kde je nejméně odporu. Ale pak někdy založíte fenomén tzv. odložených výdajů, ke kterým se vrátíte, až bude situace příznivější či benevolentnější. Skutečně chytré řezy se musí opírat o určitá systémová opatření, samozřejmě i v oblasti provozu či běžného fungování státní správy.

Zasedání poslaneckého klubu KSČM

FOTO - Haló noviny/Radovan RYBÁK (4)

Kupní síla občanů by měla odrážet, že ekonomika se má lépe

Už zaznělo, že nás čeká v roce 2018 nižší čerpání transferů z EU. Zřejmě je to reálný problém, když předkladatel návrhu vychází z čísel, která tam dal. Např. na operačních programech se uvažuje o pouhých 40 mld. Kč a musíme s tím počítat, protože celkové investiční či kapitálové výdaje, navzdory řečem o tom, že české, tedy z hlediska českého rozpočtu, kapitálové výdaje jsou mírně vyšší, což je pravda, ale celkové číslo prostě nižší je. A nemůže to nemít dopad na intenzitu investiční výstavby zejména v oblasti infrastrukturních projektů. Proto předpokládám, že ve 2. čtení bude tak trochu atakována dotace do SFDI, možnosti dofinancovat regionální infrastrukturu atd. Prostě to je součást reality.

Rozpočet v dobrých časech dává na dobré věci také, nejenom že rozežírání ty peníze, a já ho musím také za něco pochválit. Koneckonců i na zářijové tripartitě odboráři, kteří původně připravovali stávkovou pohotovost, řekli, že pokud neustoupí politická reprezentace, už s tímto rozpočtem jsou schopni žít, akceptují, že jejich klíčové platové požadavky byly zohledněny. Jménem našich voličů musíme kvitovat i konkrétní valorizace včetně důchodů.

V každém případě toto vnímám jako pozitivum, ať už jsou to mandatorní výdaje, které vycházejí ze zákonů a norem, nebo jsou to výdaje spíše exekutivního či politického charakteru. Myslím si, že nelze být jen v zajetí účetní představy, že když ekonomika roste, tak se škrťá, a když je krize, přikládá se pod kotel, protože stále se bavíme o jiném druhu peněz, než je ten, který dorazí ke konečnému klientovi, tj. k občanovi. Vždyt kupní síla občanů by měla odrážet to, že ekonomika se má lépe. A kdy jindy máme přidat občanům, když ne v době, kdy se daří? Takže si myslím, že toto je naprosto v pořádku, a dokonce si troufnu zopakovat argument ekonomů, že dokonce i výše nákladů práce není v rozporu s konkurenceschopností, samozřejmě předpokládá to určitou adaptaci naší ekonomické struktury.

My asi máme oproti kolegům z ODS nebo z TOP 09 poněkud jinou rozpočtovou filozofii. Když příjmy v tomto rozpočtu jsou navrhovány o 5,2 % větší při odhadovaném hospodářském růstu 3,1 % - z jednoduché matematiky podle mě vyplývá, že mírně vzroste daňová kvóta. Aktivita na příjmové straně by tedy mohla být ještě vyšší. Ale chápu, že to nelze bez zásahu do daňových zákonů.

Návrh není na stropu svých možností

V každém případě však nejen z důvodů většího daňového výnosu, ale i z hlediska rozložení daňové spravedlnosti, musím připomenout náš evergreen. Daňová progresse a větší zdanění velkých peněz je pro nás důležitější než honit pro firmičky malé živnostníčky, zaměstnance, nebo dokonce místopředseda sněmovny Tomio Okamura tady hřměl na adresu nepřizpůsobivých a parazitujících. Nemyslím si, že naše chudina je tím hlavním parazitem. Obávám se, že daleko víc na společnosti parazitují ti, kteří jsou obratní, pokud jde o dotační a daňové manipulace.

Musím skončit závěrem, který jsme dohodli na poslaneckém klubu. I když ve sněmovně neexistuje žádná hlasovací koalice, pokud jde o jednotlivé zákony včetně rozpočtu, neexistuje žádný trojspolek stran, které už se vidí v nějaké přímé či nepřímé podobě zakomponovány do vládnutí, ale existuje návrh rozpočtu, který byl předložen končící vládou. Změnit ho - počínaje tím, že nelze změnit zákony atd. - nelze. Navrhovat vrácení, přepracování postrádá smysl a čtu to spíše jako určité politické gesto, nikoliv že by to mělo projít.

Pokud jde o hlasování o návrhu v prvním čtení, o jeho základních číslech, odhaduji, že to schválí stará koalice, možná se přidá někdo z SPD... Ale pro nás je to jasné. Nechceme přijímat politickou odpovědnost za to, jak to bylo zpracováno. Je to pro nás neutrální záležitost. O to víc budeme sledovat, jak v tom malém časovém úseku se bude diskutovat o pozměňovacích návrzích. Byl bych nerad, aby tento návrh, který není náš, byl ještě horší. Pokud bude lepší, jsme připraveni jistou mírou vstřícnosti, chcete-li státotvornosti, vynaložit. Někdo tu mluvil o umění možného. My nechceme nemožné, ale tento návrh není na stropu svých možností, byt' je mi jasné, že můžeme diskutovat už jen na bázi strukturálních dílčích změn, nikoliv změnit koncepci rozpočtu a měnit základní čísla.

Byl bych nerad, aby ČR skončila v rukou zahraničních bank

VOJTĚCH FILIP, MÍSTOPŘEDSEDA SNĚMOVNY

Jsem rád, že odpovědnost za rozpočet přijímají politické strany, které jej sestavovaly, a doufám, že budou ochotny také nést odpovědnost za státní závěrečný účet za rok 2017, protože to bude jejich hospodaření. S rozpočtem jsem zčásti spokojen - Jiří Dolejš řekl, jaká pozitiva vidíme na státním rozpočtu - a zčásti nespokojen, protože jeho vývoj je opravdu jiný, než byl předpoklad.

Pokud jde o programy, je evidentní, že ne všechny, které byly s EU vyjednány, nebo které vláda stanovila v rámci svých priorit, se plní. Jedna z priorit je otázka obsazení úřadů a tvorba nových úřadů, protože jestli si někdo stěžuje, a poslanec Miroslav Kalousek řekl, že mu vadí, kolik přibývá lidí na úřadech, já říkám, že by nepřibývali, kdybychom ty úřady netvořili. Je velmi důležité, jestli potřebujeme úřad, který shání budovu, anebo jestli si uvědomují, jaká je struktura státu, jaké jsou jeho povinnosti, jaké jsou povinnosti jednotlivých resortů, a jestli v tom resortu se nenajde něco, co by mělo fungovat nebo plnit ten úkol. To bývá většinou nehorší, je jednoduché při-

mu rozpočtu na rok 2018 – první čtení

Jít s tím, že problém vyřeší úřad. On ho nevyřeší, protože na většinu otázek zákony máme. Už nesnáším výroky novinářů, když řeknou: »Není na to legislativa«. To většinou vypínám televizi.

Je přeci na nás, jestli jsme schopni udělat revizi některých záležitostí, které tady byly rozhodnuty v minulosti. Platí princip diskontinuity, my se nemusíme cítit vázání, být tady někteří z nás seděli v minulosti a mohli hlasovat pro z nějakých důvodů a nyní vidíme, že k naplnění toho úkolu nedošlo. Proč tedy setrvávat na chybě, které jsme se dopustili? Takových úřadů bych viděl několik. A bude to pravděpodobně i naším úkolem.

Jsem opravdu rád, a musím to přičíst k dobru toho návrhu, že se chceme zabývat služebním zákonem. Nesouhlasím s tím, co říkal předseda klubu ODS Zbyněk Stanjura. To přeci bylo úplně jinak v roce 2014. Nebyla potřeba se tu trápit se služebním zákonem. Zákon z roku 2002 byl mnohem lepší. A stačilo, kdyby Sobotkova vláda vydržela a nechala ho od 1. 1. 2015 platit. A měli jsme polovinu problémů, které máme teď.

Co mi opravdu vadí. Mám velkou výhodu, která je zároveň velkou nevýhodou, že si některé věci pamatuji a že některé sliby tady byly vyřčeny nejen ve volebních programech, ale i ve vládním prohlášení, a také bylo řečeno, že se na tom bude poctivě pracovat. I dnes se setkáváme s tím, že některá výběrová řízení neproběhla, že si na to ministři neudělali čas, a že se setkáváme znovu s problémem, který jsme mohli mít dávno vyřešený. Musel bych se zeptat, proč jsme odkládali výběrové řízení na mýtný systém? Proč nemáme jako stát už dávno jiné příjmy? Asi na to nikdo nechce odpovědět, protože jsme to raději z pohodlnosti - omlouvám se nepřítomnému ministru dopravy, že to říkám, když tu není, ale já opravdu neviděl žádný problém v tom, když nastoupil do funkce, že by nemohl vypsat výběrové řízení a mohli jsme mít úplně jiné příjmy. O příjmech se tu málokdo zmínil. A to už nemluví o tom, že daňová soustava, která dává příjmy státnímu rozpočtu, se výrazně změnila. A když se změnila, tak ubohou korekcí, že neznamenal ani velké zvýšení příjmů, dokonce ani snížení příjmů, když jsme snižovali DPH na tiskoviny.

Co mi nejvíce vadí?

Vadí mi, že v rozpočtu nemáme na to, abychom přidali do nemocnic, do škol. Mluvíme o tom jako o něčem zvláštním. Ale stát našel dostatek prostředků na nákup něčeho, co bude likvidovat. Nemohl jsem reagovat přímo na poslance Karla Schwarzenberga, tak si to dovolím říct teď. Já situaci v Letech dobře znám. Jsem zvolen v Jihočeském kraji, jezdím tam pravidelně a nemám problém navštívit to místo na rozdíl od jiných, kteří o tom rádi mluví, a ještě jsem je tam neviděl při žádné příležitosti, natož 9. nebo 8. května.

Zařízení firmy AGPI není na pozemku, který byl na původním místě pracovního tábora. A jestli tady byla výzva k tomu, abychom nějakým způsobem odškodnili to, jak to dělali Češi vůči Romům, nezlobte se na mě, to mi připadá výzva mimo realitu. Nebudu nijak vyhrcovat projednávání státního rozpočtu ČR na rok 2018, protože nákup má být proveden letos. Zatím to neschválilo ani 100 % akcionářů. A byl bych nejradši, kdyby ne ti menšinoví akcionáři zablokovali zápis majetku, ale kdyby ministr financí se rozhodl, že smlouvu nepodepíše, anebo když už ji bude muset podepsat, protože musí respektovat usnesení vlády, že dá alespoň žalobu na relativní neplatnost té smlouvy.

Víte proč? My si za 450 milionů korun daňových poplatníků koupíme podnik, abychom ho za dalších 200 milionů zlikvidovali. Nevím, jestli máme 650 milionů na vyhození. Já bych je chtěl vidět na tom, jak se např. modernizuje nějaká nemocnice, nebo je např. dáváme na výzkum a inovace.

Vepříky nám možná dodají z Bavorska...

Ale lži, které jsem tady slyšel, mi opravdu vadí. Opravdu bych doporučoval všem, kteří o tom mluví, aby se tam jeli podívat. Je to důstojné místo. Je důstojně upravené. Vložili jsme do toho mnoho prostředků. A jsem přesvědčen, že stát nemá nakupovat výrobní zařízení proto, aby ho zlikvidoval. Když už si stát něco koupí, tak by to mělo být něco, co bude moci využívat a co může vrátit v nějaké skutečně státní povinnosti svým občanům. Jsem o tom hluboce přesvědčen, protože někdo bude muset tu výrobní kapacitu nahradit. Možná že se najdou ochotné ruce v sousedním Bavorsku, v SRN, že nám rádi ty vepříky dodají. A kdo bude dál vyrábět u nás? Budeme si stěžovat, že jsme montovnou? Nebo co budeme dělat? Já to považuji za nemorální krok. Nikoli morální krok, ale nemorální krok. A nedovedu si představit, že by stát něco takhle dál dělal. Opravdu si nedovedu představit, že pro sanaci nějakého podniku, který je důležitý, by měl být následně zprivatizován, stát vykoupi určitou výrobní kapacitu, zasanuje ji a potom buď ji bude dál provozovat, anebo ji prodá, protože není přesvědčen o tom, že by byl nejlepším organizátorem práce. Ale nakupovat něco pro likvidaci, to jsme opravdu za hranou toho, co si stát má dovolit.

Vraťme se ke slibům

Takže si dovolím učinit drobnou výzvu. Prosím, vraťme se k některým slibům, které tady byly. Například k tomu, abychom měli banku v rukou státu. Mimo jiné to byl veřejný slib. Dokonce byla vynikající šance, když Poštovní spořitelně uplynula lhůta k pronájmu pro ČSOB. Nechápu, proč jsme ji nechali marně uplynout. To je jako s mýtem. Co dělala vláda ČR pro to, aby to nahradila? Vždyť jsme mohli bez jediného zrnka rizika, že se ČSOB obrátí na mezinárodní arbitráž, získat zpátky možnost, aby stát měl svou bankovní instituci v běžné konkurenci ostatních bank.

Takových příkladů bych mohl uvést mnoho. Tak si dovolím, protože jsem nemusel říkat zásadní politické stanovisko, když ho říkal Jiří Dolejš, říct ano, jistě je tento státní rozpočet lepší, než byly mnohé v minulosti, ale zatím není tím státním rozpočtem, který by beze změn ve druhém čtení měl nějakou výraznou podporu klubu KSCM. My máme opravdu jiné priority a rád bych, abychom alespoň některé z nich mohli do státního rozpočtu zahrnout, protože by to bylo výhodné pro občany tohoto státu. Bylo by to výhodné z pohledu nových příjmů, ale také možných nových výdajů včetně umování státního dluhu. Protože bych byl nerad, aby ČR nakonec byla v rukou zahraničních bank.

1,3 mld. korun a pro rok 2018 je to pouze ve výši 1,089 mld. Jedná se o resort, který se prioritně zabývá péčí o ohrožené děti, které jsou týrané, zneužívané a ohrožené na výchově. Nastavení nových, vyšších standardů pro výkon této činnosti s sebou přineslo i potřebný navýšený počet zaměstnanců, kteří jsou v přímé praxi nejpotebnejší. Ústecký nebo Moravskoslezský kraj by vám mohl vyprávět. Proto budeme apelovat při projednávání státního rozpočtu na ponechání výše dotace, jako je v roce 2017.

Mě docela překvapil postoj KDU-ČSL a ČSSD, protože jedním slovem říkají, že rozpočet je v pořádku, na druhou stranu předkládají pozměňující návrhy právě v sociální oblasti na sociální služby a navýšení ve stejné míře, jako navrhuje my. Pak si říkám - nezlobte se na mě, ale jak jste připravovali rozpočet, když víte, že jsou tam tak velké nedostatky a chyby.

Existují i státní hmotné rezervy

LEO LUZAR, ČLEN HOSPODÁŘSKÉHO VÝBORU

Já bych připomněl možná ještě jedny rezervy. Existují státní hmotné rezervy, které stát má, aby fungoval v době krize a v době různých rizik. Jak jsem se měl možnost podívat na první kapitulu, kterou mám zpravodajovat v hospodářském výboru, tento rozpočet je v deficitu. Státní hmotné rezervy jsou v deficitu a je třeba je také řešit a v rozpočtu se s tím nepočítá. Jsem zvědav, jak mi to bude v hospodářském výboru vysvětleno.

Chtěl bych ale poukázat na pár drobností, které tady zazněly. Pan ministr oprávněně říkal, že je okopáván zprava, zleva. Já bych řekl, že on si možná někdy trochu naběhne na to okopávání, a jenom mu připomenu jeho slova, kdy tady hovořil k tomu, že »já jsem s tím projednáváním nesouhlasil, proto jsem odešel, oni to odhlasovali a já to jenom musím plnit«. To od ministra české vlády nepovažuji za správný postup. Buď si stojí za tím a je tam a hlasuje proti, ale nenechává to na koležích, aby zodpovědnost potom nesli oni a on zpovzdálí řekne »já nic, já jsem tam vlastně nebyl«.

A tu mantru, kterou tu opakoval, »máme tady 250 tisíc volných pracovních míst a nemáme k nim lidi,« to už tady zaznívá dlouho. Chci upozornit, že to je hlavně proto, že za ty malé peníze, které jsou nabízeny na těch 250 tisíc volných pracovních míst, v této republice nenajdeme pracovníky. Lidé odmítají za nízké mzdy pracovat v podmínkách, které jsou jim nabízeny. A já si myslím, že je dobře, že tu práci neberou a trvají na tom, aby v době, kdy je dostatek práce, zafungoval trh a aby se zvedly odměny a zvedly se mzdy pro tyto zaměstnance, aby práci zatraktivnily a lidé do práce přišli.

Dvoustranu připravila Marie KUDRNOVSKÁ

Prioritou jsou sociální služby i ochrana dětí

HANA AULICKÁ JÍROVCOVÁ, ČLENKA SOCIÁLNÍHO VÝBORU

Chci se vyjádřit k sociální oblasti, ke kapitole ministerstva práce a sociálních věcí. Zde bude KSCM předkládat dva pozměňující návrhy, které vidíme v této oblasti jako zásadní. Jedná se o oblast sociálních služeb, kde budeme požadovat, a víme všichni, že pro KSCM je to každý rok prioritou, navýšení financí pro sociální služby z 11,6 mld. na částku 14,9 mld., které vyplývají z přijatých usnesení vlády v roce 2017, a především v oblasti navýšení mzdových prostředků. Důvod pro schválení vládní usnesení byly především eskalující situace v sociálních službách a především zastavení hromadných odchodů zaměstnanců a stabilizace personálního stavu v této oblasti.

Po značném úsilí Odborového svazu zdravotnictví a sociální péče ČR, Asociace krajů, ale především také díky dlouhodobé snaze a argumentacím a apelacím ve výboru pro sociální politiku i na půdě sněmovny vláda schválila navýšení růstu platů až o 23 %. Původně však MPSV přišlo s návrhem na zvýšení o pouhých 13,5 %, což následně převálcoval svým výrokem tehdejší ministr financí Andrej Babiš, že najde ve svém resortu peníze na zvýšení o těch 23 %. Bohužel se to neodráží v předloženém návrhu státního rozpočtu, což považujeme za neprofesionální a možná opět záměrné zatížení rozpočtů krajů a obcí, které již nyní z velké části musejí dotovat sociální služby ze svých prostředků.

Také komise Rady Asociace krajů ČR pro sociální věci žádá vládu ČR o zajištění dostatečného financování sociálních služeb v roce 2018 v souvislosti s navýšením mezd a platů od listopadu 2017. Zde musíme podotknout, že opravdu nerozumíme přístupu při sestavování rozpočtu, protože se vůbec nebralo v potaz nutné navýšení financí z důvodu vládního rozhodnutí. Sobotkova vláda v demisi tímto návrhem dává jasně najevo, že sice udělala rozhodnutí ve prospěch občanů, ale zároveň říká, že se od jejich finančního krytí distancuje. Prostředky ministerstvo financí našlo asi na jeden rok. A pak se kraje a města starejte...

Druhou prioritou v sociální oblasti je pro nás navýšení dotace na výkon sociálně právní ochrany dětí, kterou dostávají obce s rozšířenou působností. V roce 2017 byla poskytnuta dotace v celkové výši